

Deel IV. – Duitse rechten en belangen buiten Duitsland.

Artikel 118. Buiten zijn grenzen in Europa, zoals ze door dit verdrag vastgesteld zijn, ziet Duitsland af van alle rechten, titels of om het even welke voorrechten op of betreffend alle grondgebied dat aan hemzelf of aan zijn bondgenoten toebehoorde, en van alle rechten, titels of voorrechten die aan hem onder welke titel ook kunnen behoord hebben tegenover de verbonden en geassocieerde mogendheden. Duitsland verbindt zich, van nu af, de maatregelen te erkennen en te aanvaarden die genomen zijn of zullen genomen worden door de verbonden en geassocieerde mogendheden, in overeenkomst indien nodig met de derde mogendheden, om de gevolgen van voorafgaande beschikking te regelen.

In het bijzonder verklaart Duitsland de bepalingen van de volgende artikelen, die betrekking hebben op sommige bijzondere aangelegenheden, aan te nemen.

Afdeling I. – Duitse koloniën.

Artikel 119. Duitsland ziet af, ten voordele van de voornaamste verbonden en geassocieerde mogendheden, van al zijn rechten en titels op zijn overzeese bezittingen.

Artikel 120. Alle roerende en onroerende rechten die in die gebieden aan het Duitse Rijk of aan enige Duitse staat toebehoorden, zullen overgaan op de regering die het gezag over die gebieden uitoefent onder de voorwaarden vastgesteld in artikel 257 van deel IX (Financiële bepalingen) van onderhavig verdrag. Indien geschillen mochten oprijzen nopens de aard van die rechten,

zouden deze onherroepelijk beslecht worden door de plaatselijke gerechtshoven.

Artikel 121. De beschikkingen van afdelingen I en IV van deel X (Economische bepalingen) van onderhavig verdrag zullen toepasselijk zijn, voor wat deze gebieden betreft, welke dan ook de regeringsvorm zij die voor deze gebieden aangenomen wordt.

Artikel 122. De regering die het gezag uitoefent over deze gebieden zal de beschikkingen mogen nemen die ze nodig oordeelt nopens de terugbrenging in hun land van de Duitse onderhorigen die er verblijven en de voorwaarden waaronder Duitse onderdanen van Europese afkomst er al of niet zullen mogen verblijven, eigendom bezitten, handel drijven of een beroep uitoefenen.

Artikel 123. De beschikkingen van artikel 260 van deel IX (Financiële bepalingen) van onderhavig verdrag zullen toegepast worden op de overeenkomsten die gesloten werden met Duitse onderhorigen voor het uitvoeren of het uitbaten der openbare werken in de Duitse overzeese bezittingen, evenals op de ondervergunningen of kopen verleden met genoemde onderhorigen tengevolge van die overeenkomsten.

Artikel 124. Volgens de schatting die door de Franse regering zal voorgelegd en door de commissie van herstel goedgekeurd worden, neemt Duitsland het herstel der schade op zich welke door de Franse onderdanen geleden werd in Kameroen of in de grensstreek, uit hoofde van daden der Duitse burgerlijke en militaire overheden en der Duitse particulieren gedurende het tijdsverloop van 1 januari 1900 tot 1 augustus 1914.

Artikel 125. Duitsland ziet af van alle rechten welke voortgesproten zijn uit overeenkomsten gesloten en schikkingen genomen met

Frankrijk de 4^e november 1911 en de 28^e september 1912 nopens Equatoriaal Afrika. Het verbindt zich al de borgtochten, openingen van rekeningen, voorschotten, enz. die krachtens deze akten ten bate van Duitsland werden verwezenlijkt, aan de Franse regering uit te betalen volgens de schatting die door die regering zal voorgelegd en door de commissie van herstel goedgekeurd worden.

Artikel 126. Duitsland verbindt zich tot het erkennen en het aannemen van de overeenkomsten die gesloten of te sluiten zijn door de verbonden of geassocieerde mogendheden, of sommige daarvan, met gelijk welke andere mogendheid, aangaande de handel in wapens en sterke dranken en de andere onderwerpen die in de algemene akten van Berlijn van 26 februari 1885 en van Brussel van 2 juli 1890 en de overeenkomsten die ze vervuldigd of gewijzigd hebben, behandeld worden.

Artikel 127. De inboorlingen, die in de vroegere Duitse overzeese bezittingen wonen, zullen recht hebben op de diplomatieke bescherming van de regering die het gezag zal uitoefenen over deze gebieden.

Afdeling II. – China.

Artikel 128. Duitsland doet afstand, ten bate van China, van al de voorrechten en voordelen voortspruitend uit de beschikkingen van het eindprotocol getekend te Peking de 7^e september 1901 en uit al de aanvullende toevoegsels, nota's en bescheiden. Het doet insgelijks afstand, ten bate van China, van alle aanspraak op vergoeding krachtens genoemd protocol na de 14^e maart 1917.

Artikel 129. Dadelijk na het in werking treden van onderhavig verdrag zullen de hoge verdragsluitende partijen, voor zoveel elk hunner aanbelangt, toepassen:

1°. De overeenkomst van 29 augustus 1902 nopens de nieuwe Chinese toltarieven;

2°. De overeenkomst van 27 september 1905 nopens Whang-Poo en de voorlopige aanvullende overeenkomst van 4 april 1912.

Nochtans zal China niet langer verplicht zijn, aan Duitsland de voordelen of voorrechten te vergunnen die het aan dit land in de overeenkomsten heeft toegestaan.

Artikel 130. Behoudens de beschikkingen van afdeling VIII van onderhavig deel, staat Duitsland aan China af al de gebouwen, kaaien en pontons, kazernes, forten, wapens en oorlogsschietvoorraad, schepen van alle slag, installaties voor draadloze telegraaf en andere openbare eigendommen, toebehorend aan de Duitse regering, die zich bevinden, of zich kunnen bevinden in de Duitse concessies te Tientsin en de Hangkeoe of in de overige delen van het Chinese grondgebied.

Er wordt echter aangenomen dat de gebouwen welke gebruikt worden als diplomatieke of consulaire verblijfplaatsen of burelen niet in bovengenoemde afstand begrepen zijn; buitendien zal geen enkele maatregel door de Chinese regering genomen worden om te beschikken over de openbare of private Duitse eigendommen die gelegen zijn te Peking in het zogenoemde kwartier der gezantschappen, zonder de toestemming van de diplomatieke vertegenwoordigers der staten die, bij het in werking treden van onderhavig verdrag, partijen blijven bij het eindprotocol van 7 september 1901.

Artikel 131. Duitsland verbindt zich, binnen de twaalf maanden na het in werking treden van onderhavig verdrag, aan China al de astronomische toestellen die zijn troepen in 1900-1901 uit China hebben weggenomen, terug te geven. Duitsland verbindt zich insgelijks tot het betalen van al de uitgaven die kunnen voorkomen om de teruggave te voltrekken, de onkosten voor het uiteennemen, inpakken, vervoeren, terugplaatsen te Peking en het dekken van de verzekeringskosten inbegrepen.

Artikel 132. Duitsland neemt de afschaffing aan van de contracten welke van de Chinese regering bekomen werden en krachtens welke de Duitse concessies te Hangkeoe en te Tientsin tegenwoordig gehouden worden.

China, terug in het bezit gesteld van de volle uitoefening van zijn soevereine rechten op genoemde gronden, geeft zijn bedoeling te kennen ze open te stellen tot internationale verblijfplaats en voor de handel. Het verklaart dat de afschaffing der contracten krachtens dewelke die concessies tegenwoordig gehouden worden geen indruk mag maken op de eigendomsrechten van de onderdanen der verbonden en geassocieerde mogendheden die houders zijn van aandelen in deze concessies.

Artikel 133. Duitsland ziet af van alle klachten tegen de Chinese regering of tegen om het even welke verbonden of geassocieerde regering, uit hoofde van de internering in China van Duitse onderdanen en van hun terugzending naar het vaderland. Het ziet insgelijks af van alle klachten wegens het in beslag nemen van Duitse schepen in China, het liquideren, het in bewaring stellen, het beschikken over of in beslag nemen van de Duitse eigendommen, rechten en belangen in dit land sedert 14 augustus 1917. Deze beschikking mag echter geen inbreuk maken op de rechten van de

partijen die belang hebben in de opbrengst van enige dezer liquidaties, deze rechten geregeld zijnde door de beschikkingen van deel X (Economische bepalingen) van onderhavig verdrag.

Artikel 134. Duitsland doet afstand, ten voordele van de regering van zijne Britse majesteit, van de goederen van de Duitse staat in de Britse concessie van Shameen, te Kanton. Het doet afstand, ten voordele van de Franse en Chinese regeringen samen, van het bezit der Duitse school die gelegen is op de Franse concessie te Sjanghai.

Afdeling III. – Siam.

Artikel 135. Duitsland erkent als vervallen sedert 22 juli 1917, alle verdragen, overeenkomsten of schikkingen die het gesloten heeft met Siam, tegelijk met de rechten, titels of voorrechten die er kunnen uit voortspuiten, evenals alle recht op consulaire rechtspleging in Siam.

Artikel 136. Alle goederen en eigendommen van het Duitse Rijk of van de Duitse staten in Siam, de gebouwen die gebruikt worden als diplomatieke of consulaire verblijfplaatsen of burelen uitgezonderd, zullen van rechtswege het eigendom worden van de Siamese regering, zonder vergoeding.

De goederen, eigendommen en privaatrechten van de Duitse onderdanen in Siam zullen behandeld worden in overeenstemming met de bepalingen van deel XIV (Economische bepalingen) van onderhavig verdrag.

Artikel 137. Duitsland ziet af van alle klacht, voor zichzelf of voor zijn landgenoten, tegen de Siamese regering ten aanzien van de inbeslagname der Duitse schepen, van de liquidatie der Duitse

goederen of van het internen der Duitse onderdanen in Siam. Deze beschikking mag geen inbreuk maken op de rechten van de partijen die belang hebben in de opbrengst van enige dezer liquidaties, deze rechten geregeld zijnde door de beschikkingen van deel X (Economische bepalingen), van onderhavig verdrag.

Afdeling IV. – Liberia.

Artikel 138. Duitsland ziet af van alle rechten en voorrechten die voortspruiten uit de overeenkomsten van 1911 en 1912 aangaande Liberia, en in het bijzonder van het recht om in Liberia een Duitse ontvanger van tolrechten te benoemen.

Het verklaart, bovendien, af te zien van alle aanvragen om deel te nemen aan welke maatregelen ook die zouden kunnen genomen worden voor het herstel van Liberia.

Artikel 131. Duitsland erkent als vervallen, vanaf 4 augustus 1917, al de verdragen en schikkingen die het met Liberia gesloten heeft.

Artikel 140. De goederen, rechten en belangen die in Liberia aan Duitsers toebehoren, zullen geregeld worden volgens deel X (Economische bepalingen) van onderhavig verdrag.

Afdeling V. – Marokko.

Artikel 141. Duitsland ziet af van alle rechten, titels of voorrechten die te zijnen bate voortspruiten uit de algemene akte van Algeciras van 7 april 1906 en de Frans-Duitse overeenkomsten van 9 februari en 4 november 1911. Al de verdragen, vergelijkingen, schikkingen of contracten die het gesloten heeft met de Sjerifeinse rijk worden voor afgeschaft gehouden sedert 3 augustus 1914.

In geen geval zal Duitsland zich op die akten mogen beroepen en het verbindt zich om, op generlei wijze, tussen te komen in de onderhandelingen die zullen plaatsgrijpen aangaande Marokko tussen Frankrijk en de andere mogendheden.

Artikel 142. Duitsland verklaart al de gevolgen van het instellen van het Frans protectoraat in Marokko, dat door Duitsland erkend werd, aan te nemen, en af te zien van het stelsel der capitulaties in Marokko.

Die afstand zal van kracht worden vanaf 3 augustus 1914.

Artikel 143. De Sjerifeinse regering zal volledige vrijheid van handelen bezitten om het stelsel en de voorwaarden tot nederzetting van Duitse onderdanen in Marokko te regelen.

De Duitse beschermelingen, de Duitse makelaars en landbouwgeassocieerden zullen aangezien worden als opgehouden hebbende, vanaf 3 augustus 1914 de voorrechten die aan die hoedanigheden verbonden zijn te genieten, en zullen aan het gemene recht onderworpen zijn.

Artikel 144. Al de goederen en eigendommen van het Duitse rijk en van de Duitse staten in het Sjerifeinse rijk gaan in vollen rechte over tot de Maghzen, zonder enige vergoeding.

Te dien opzichte zullen de goederen en eigendommen van het Duitse rijk en van de Duitse staten beschouwd worden als omvattende al de eigendommen van de kroon, van het Duitse Rijk en van de Duitse staten, evenals de private eigendommen van de gewezen keizer van Duitsland en van de andere koninklijke personen.

Al de goederen, hetzij roerende of onroerende, welke, in het Sjerifeinse rijk, toebehoren aan Duitse onderdanen, zullen behandeld worden in overeenstemming met afdelingen III en IV van deel X (Economische bepalingen) van onderhavig verdrag.

De mijnrechten die aan Duitse onderdanen zouden toegekend zijn door het scheidsgerecht ingericht krachtens de Marokkaanse mijnregeling, zullen onderworpen worden aan een geldelijke schatting die aan de scheidsrechter zal gevraagd worden; die rechten zullen vervolgens het lot ondergaan van de goederen die in Marokko aan Duitse onderdanen toebehoren.

Artikel 145. De Duitse regering zal zorgen dat de aandelen die het deel van Duitsland in het kapitaal van de Marokkaanse staatsbank uitmaken, overgegeven worden aan de persoon die door de Franse regering zal aangeduid worden. De waarde van die aandelen, opgegeven door de commissie van herstel, zal aan die commissie betaald worden om op het credit van Duitsland, in de rekening van de te betalen sommen voor herstel, te worden ingeschreven. Het zal de Duitse regering te beurt vallen haar onderhorigen uit dien hoofde schadeloos te stellen.

Die overgave zal plaats grijpen zonder inbreuk te maken op de terugbetaling van de schulden die de Duitse onderhorigen mochten aangegaan hebben tegenover de Marokkaanse staatsbank.

Artikel 146. De Marokkaanse koopwaren zullen bij het inkomen in Duitsland van het stelsel genieten dat toegepast wordt op de Franse koopwaren.

Afdeling VI. – Egypte.

Artikel 147. Duitsland verklaart het protectoraat door Groot-Brittannië over Egypte afgekondigd de 18^e december 1914 te erkennen, en af te zien van het stelsel der capitulaties in Egypte.

Die afstand zal met ingang van 4 augustus 1914 van kracht worden.

Artikel 148. Oude verdragen, overeenkomsten of contracten door Duitsland met Egypte gesloten, worden aangezien als vervallen sedert 4 augustus 1914.

In geen enkel geval zal Duitsland zich op die akten mogen beroepen, en het verbindt zich op generlei wijze tussen te komen in de onderhandelingen die zullen kunnen plaatsgrijpen aangaande Egypte tussen Groot-Brittannië en de andere mogendheden.

Artikel 149. Tot op het oogenblik waarop een Egyptische wetgeving over rechterlijke inrichting, die gerechtshoven met algemene rechtsmacht instelt, in werking treedt, zal in de rechtspleging op de Duitse onderhorigen en eigendommen voorzien worden door de Britse consulaire gerechtshoven, door middel van verordeningen van zijne hoogheid de Sultan.

Artikel 150. De Egyptische regering zal volledige vrijheid van handelen bezitten om het stelsel en de voorwaarden tot nederzetting van Duitse onderdanen in Egypte te regelen.

Artikel 151. Duitsland geeft zijn toestemming tot het afschaffen of tot het wijzigen voor zover de Egyptische regering het wenselijk acht, van de verordening uitgevaardigd door zijne hoogheid de Khedive, de 28^e november 1904, aangaande de commissie van de Egyptische openbare schuld.

Artikel 152. Duitsland stemt toe, voor zover het erin betrokken is, in het overbrengen op de regering van zijne Britse majesteit van de macht die aan zijne keizerlijke Majesteit de sultan werd toegekend door de overeenkomst die te Constantinopel de 29^e augustus 1888 getekend werd aangaande de vrije scheepvaart op het kanaal van Suez.

Het ziet af van alle deelneming aan de gezondheids-, zeevaart- en ligtijdraad van Egypte, en stemt toe, voor zover het erin betrokken is, in de overgave van de volmacht van die raad aan de Egyptische overheden.

Artikel 153. Al de goederen en eigendommen van het Duitse Rijk en van de Duitse staten in Egypte gaan van rechtswege over tot de Egyptische regering, zonder enige vergoeding.

Te dien opzichte zullen de goederen en eigendommen van het Duitse rijk en van de Duitse staten in Egypte beschouwd worden als omvattende al de eigendommen van de kroon, van het Duitse Rijk en van de Duitse staten, evenals de private eigendommen van de gewezen keizer van Duitsland en van de andere koninklijke personen.

Al de roerende en onroerende goederen die, in Egypte, aan Duitse onderhorigen toebehoren, zullen behandeld worden in overeenstemming met afdelingen III en IV van deel X (Economische bepalingen) van onderhavig verdrag.

Artikel 154. De Egyptische koopwaren zullen, bij de invoer in Duitsland, van het stelsel genieten dat toegepast wordt op de Engelse koopwaren.

Afdeling VII. Turkije en Bulgarije.

Artikel 155. Duitsland verbindt zich tot het erkennen en het aannemen van alle beschikkingen die de verbonden en geassocieerde mogendheden zullen treffen met Turkije en Bulgarije nopens om het even welke rechten, belangen en voorrechten waarop Duitsland of de Duitse onderdanen aanspraak zouden kunnen maken in Turkije en in Bulgarije, en die niet behandeld worden in de beschikkingen van onderhavig verdrag.

Afdeling VIII. – Sjantoeng.

Artikel 156. Duitsland doet, ten voordele van Japan, afstand van al zijn rechten, titels en voorrechten – onder andere aangaande het grondgebied Kiau-Tsjau, de spoorwegen, de mijnen en de onderzeese kabels – die het verworven heeft krachtens het verdrag dat het gesloten heeft met China, de 6^e maart 1898, en al de andere akten aangaande de provincie Sjantoeng.

Al de Duitse rechten in de spoorweg van Tsingtao naar Tsinanfou, zijn vertakkingen inbegrepen, evenals zijn aanhorigheden van alle aard, stations, magazijnen, vast en rollend materieel, mijnen, inrichtingen en materieel voor mijnexploitatie, zijn en blijven het eigendom van Japan, met al de rechten en voorrechten welke daaraan vastgehecht zijn.

De onderzeese kabels van de Duitse staat, van Tsingtao naar Sjanghai en van Tsingtao naar Sjefoe, met al de rechten, voorrechten en eigendommen die eraan vast zijn, blijven insgelijks het eigendom van Japan, vrij en ontslagen van alle lasten.

Artikel 157. De roerende en onroerende goederen die de Duitse staat bezit in het grondgebied Kiau-Tsjau, benevens al de rechten die het zou kunnen doen gelden ten gevolge van door de Duitse staat uitgevoerde werken of inrichtingen of hetzij rechtstreeks of onrechtstreeks belegde uitgaven, en die op dit grondgebied betrekking hebben, zijn en blijven het eigendom van Japan, vrij van alle lasten.

Artikel 158. Duitsland zal, binnen de drie maanden na het in werking treden van onderhavig verdrag, aan Japan de archieven, registers, plannen, titels en documenten van alle aard overhandigen aangaande het burgerlijk, militair, financieel, rechterlijk of elk ander beheer van het grondgebied Kiau-Tsjau, waar ze zich ook mogen bevinden.

Binnen hetzelfde tijdperk zal Duitsland aan Japan kennis geven van al de verdragen, overeenkomsten of contracten aangaande de rechten, titels of voorrechten welke bedoeld zijn in de twee hier bovenstaande artikelen.